



Az előző két esettel sajnos nem ért véget a nemi erőszakról folytatott kutatómunkám, amiben minél mélyebbre ásom magam, annál több kérdés merül fel bennem. A nemi erőszak kultúrájában gyakori viselkedési formák közé tartozik **az áldozat hibáztatása**. Az áldozatokkal és pszichológussal való beszélgetéseim után muszáj megkérdőjeleznem a közvéleményt, miszerint az erőszakot elszenvedő lányok kiprovokálják azt.

Tény, hogy vannak esetek, amikor a lány ittassága, esetleg hiányos öltözete kiindulópontja lehet egy szexuális erőszaknak, valamiért mégis azok a lányok, akik felvállalták, hogy beszélnek az őket ért bántalmazás kapcsán és a további történetekben szereplő áldozatok, akikről hallottam, **mind-mind egyszerű lányok**.

Találkoztam ugyan olyan történettel is, amikor a lány alkoholos befolyásoltsága miatt provokálhatta az elkövetőt, de mesélni nem tudott volna róla, hiszen nem is igazán emlékezett a történetekre. Számára nem is volt annyira traumatikus az élmény, mint azoknak az áldozatoknak, akik nagyon sokat segítettek a téma feltérképezésében.

A harmadik nő, akivel szerencsém volt beszélgetni, 44 esztendő és első ízben 26 éve volt nemi erőszak áldozata, ugyanis **rá két évre újra megtörtént**. Története nem csak ebben különbözik az előző lányokétól, hiszen ő, bár próbálta jogi útra terelni az ügyet, tehetetlen volt. Elmondása szerint túl van történeteken, viszont már soha nem lesz az, aki azelőtt.

Óvszer a borító alatt

1989 tavaszán történt. Arra emlékszem, hogy április volt, és mentem a barátnőmhöz, akivel azt beszélünk, hogy elmegyünk úszni. Délután volt, fényes nappal. Még az utcánkban voltam. Én

egy térdig érő szoknyát, harisnyát és piros tornacipőt viseltem. Nem volt rajtam semmi feltűnő. Akkoriban, a kommunizmus idején a mi világunkban nem is volt divat, sem jellemző a kirívó öltözködés. Néha elhordtunk egy szűk farmert egy kockás inggel, de miniszoknyát semmi esetre sem. Nem lehetett.

Egyszer csak megállt mellettem egy vajszerű 1310-es Dacia. Ketten ültek benne: az egyik ordibált, a másik férfi kipattant belőle, megfogta a karomat, **adott két pofont, és azt mondta, hogy azonnal üljek be az autóba**

Megkérdezte, nem szégyellem-e magam, és hogy nézek ki – ugyanis bőrszoknya volt rajtam, de mint mondtam, térdig érő volt. Egyébként is, én egy konzervatív családból származom. A másik férfi nem csinált semmit, de ez betuszkolt az autóba. Nem volt választási lehetőségem.

Az volt a döbbenetes, hogy én segítségért kiáltottam, mert ott ment el mellettem egy járókelő. Kértem, hogy segítsen, mert el akarnak engem vinni. De akkoriban senki nem mert ezekbe a dolgokba beleavatkozni, hiszen **félelemben éltünk**. Tudtuk pontosan, hogy bármelyik pillanatban bárki eltűnhet. Volt olyan osztálytársam, aki nem sokkal azelőtt a zöld határon szökött át.

Volt olyan is, hogy pont kántálás után az oszinktól jöttünk el éjszaka, és akkor még szétnyitható személyik voltak, sőt legtöbbünknek még műanyag borító is volt rajta. Igazoltattak és észrevették, hogy az egyik haverunknak **a borító alá egy óvszer volt becsúsztatva**. Ezért mindannyiunkat betuszkoltak a dubába, és bevittek, tehát mi tudtuk, hogy ez így történik.

Belöktek engem hátul, ők beültek előre. Én akkor először találkoztam központi záras autóval, ami akkoriban nem volt jellemző, hiszen az akkori Daciák ajtaját mindenki maga zárta be.

Elindultunk, végig vittek a városon, ki a dombok közé, de előtte még megálltunk egy kocsmánál.

Gondolom, hogy iganak egy fél decit.

Én ott maradtam, kívülről bezárták az ajtót, úgyhogy nem tudtam kijönni. Ezeknek az autóknak úgy volt a hátsó ablakuk, hogy azt nem lehetett teljesen lehúzni, csak félig. Nem tudtam volna kimászni. Az meg becsületszavamra eszembe se jutott, hogy az első próbáljak meg, hiszen annyira zaklatott voltam.

Akkor én már tudtam, hogy ezek szekusok, mert ahogy beültem, elmondták. Mondta, hogy engem most el fognak vinni a Securitate épületébe, ne merjek semmit cselekedni. Tudta, hogy ki vagyok. Figyeltek minket.

Attól ijedtem meg nagyon, hogy elmondta, melyik iskolába járok és ki az osztályfőnököm, és elmondta a szüleim nevét, majd elkezdett velük, illetve az osztálytársaimmal fenyegetőzni. Borzasztó nagy hatalom volt a markukban és úgy éltek vissza vele, ahogy akartak.

Képzeld, véletlenszerűen pont akkor jött a nővéremnek egy barátja, amikor ezek a kocsmában voltak.

Mikor megláttam a srácot, lehúztam gyorsan az ablakot és mondtam neki, hogy: „Feri, nézd, engem most elvisz a Securitate, hívd fel anyuédát, és mondd meg nekik, hogy ne izguljanak. Remélem, hogy hamarosan jövök”, hiszen akkor már lassan otthon kellett volna lennem, de nem tudtam, hogy mi lesz.

Megharagudott rám, hogy hazudtam neki, és ezért elkezdett verni

Aztán nem sokára már ott is voltak és továbbálltunk. Az autóban megkérdezték tőlem, hogy szűz vagyok-e. Nem voltam szűz. Akkor 18 éves voltam, 17 évesen veszítettem el a szüzességem. Persze, azt válaszoltam neki, hogy szűz vagyok, mert azt gondoltam, hogy akkor esetleg megszán.

Áldozatként én azt a taktikát választottam, hogy sírtam, könyörögtem. Mondtam neki, hogy szűz vagyok, vigyázzon rám, ne csináljon velem semmit, és hogy nagyon félek.

Kivittek a város melletti dombokhoz, ahol nem jár senki.

Kiszórta a táskám tartalmát és megnézte, hogy mi van nálam. Tulajdonképpen megmotozott. A táskámban volt a fürdődresszem. Azt mondta, vetkőzzek le, vegyem fel a fürdőruhámat és

vonuljak fel, majd járkáljak előtte benne. Gondolom, így próbálta kiélni a perverzióit.

Miután ez lecsengett, felöltöztem, de őt felhergelte a dolog, ezért lefogott és éppen megtörtént volna az aktus, de amikor behatolt, **ráeszmélt arra, hogy nem vagyok szűz, és ettől bevadult**. Agresszív lett. Megharagudott rám, hogy hazudtam neki, és ezért elkezdett verni. Annyi volt a szerencsém, hogy a sofőr megsajnált, kiszállt, lefogta a pasast és dulakodni kezdtek.

Mondta nekem a férfi, hogy szaladjak el. El is menekültem. Úgy, ahogy tudtam, magamra kapkodtam mindent. Arra emlékszem, hogy a cipőm akkor nem volt túl fontos, úgyhogy mezítláb szaladtam, egészen a domboktól addig, ahol az első barátnőm lakott.

Véres voltam, fel volt duzzadva az arcom. Az volt a legszörnyűbb, ahogy nekem ezt az utat meg kellett tennem. Nem tudtam taxit hívni. Még mobiltelefonok nem voltak. Borzasztó volt. Kezdett sötétedni, furcsán néztek rám az emberek. Akkor ment át rajtam az érzés, **hogy mit éltem át, és hogy megúsztam, túl voltam rajta**.

Az az örület, hogy senki meg nem kérdezte akkor sem, hogy segíthet-e valamit. Nekem ez egy szörnyű tapasztalat volt. Én, ha valakin azt látom, hogy meginog, – lehet, hogy túlbuzgón is – szeretnék segíteni rajta, akár az utcán, vagy teljesen mindegy, hogy hol. Talán pont azért, mert azt tapasztaltam, hogy az emberek közömbössége határtalan.

Nem vágytam olyan sokra, éppen egy annyiban segíthettek volna, hogy azt mondják, álljak meg, nyugodjak meg, mossam meg az arcom, szedjem rendbe magam, vagy egyáltalán öleljen meg valaki. De senki. És ezzel a teherrel, a félyukas harisnyámban, egyedül, cipő nélkül rohantam.

Azt mondta, hogy meg fog erőszakolni

Nemrég olvastam egy cikket a magyarországi gólyatáboros erőszakkal kapcsolatban, és ennek kapcsán találtam egy kimutatást, hogy a statisztikák alapján azok, akik áldozatok voltak, nagyon gyakran újra áldozatok lesznek. Nos én is újra azzá váltam.

Első éves főiskolás voltam és akkor váltottam, ami nagyon nehezen ment. Nagyon labilis voltam. Búra alatt voltam nevelve, és ez a történet nélkül is nagyon össze voltam zavarodva, miután kikerültem a búra alól.

'91 novemberében történt.

Mentem hazafele és lábszárközépig érő szoknya meg egy pulóver volt rajtam, tehát még annyira sem volt feltűnő az öltözésem, mint első alkalommal. Ezért sem értek egyet azzal a rengeteg véleménnyel, miszerint a nők provokálnák ki az erőszakot. Persze vannak helyzetek, amikor igen, legyünk őszinték, egy bulizóhelyen sokszor elég kirívóan vannak öltözve a mai lányok, tehát van, amikor elfogadom ezt a véleményt, de akárhány esetet ismerek, egy sem volt olyan, aki provokált volna.

Át kellett mennem egy régi piacon, ami nem volt kellőképpen kivilágítva. Ha itt valami a számlámra írható, akkor abban hibáztam, hogy nem figyeltem, hogy egy rendesen kivilágított helyen menjek keresztül. Egy idő után a szégyenérzet mellett,

tényleg azt hiszed, hogy mindenben te vagy a hibás.

Nekem ez nagyon nehéz volt, főleg, hogy **másodjára is megtörtént**. Konkrétan dolgoznom kellett azon, hogy elfogadjam, hogy nem vagyok hibás, ne legyen büntudatom. Valamiért úgy éreztem, hogy engem büntet a sors. Nagyon nehéz dolog ez a büntudat.

Ebben a közvélemény is ludas és a neveltetésünk is. Beszélhetnénk most arról, hogy a mi egyházi neveltetésünk mit csinál, és a mi társadalmunk és a magyar népnek a bűnös sorsa, amit állandóan hallunk, hogy bűnösök vagyunk és bűnösök voltak az őseink, mert elsz...ták Trianonnál és bűnösök vagyunk a templomban és bűnösök vagyunk itt is. Így nővünk fel.

Végig tartotta a kést, de nem volt agresszív.

Mentem át ezen a piactéren és ő hátulról kést tett a nyakamhoz és a kezéből sejtem, hogy roma származású volt. Mondta, hogy ne üvöltözzek, ne mozgolódjak, ne csináljak semmit, mert akkor elvágja a torkomat. Volt egy betonkerítés, amivel két részről körbe volt kerítve a piac. Nekilökött a betonkerítésnek és azt mondta, hogy meg fog erőszakolni. Felhajtotta a szoknyámat, és megtörtént. Végig tartotta a kést, de nem volt agresszív. Nem volt annyira szar, mint az előző, mert nem volt olyan vadállat.

Ennél már úgy voltam én is, hogy jó, hát akkor legyünk túl rajta. Kikapcsoltam az agyamat és tudtam, hogy ezen túl kell esni. Tudtam, hogy az a bölcsebb, ha most nem ficáncolok, és nem csinállok semmit, mert úgy nem lesz nagyobb bajom. Azért sem viselt meg annyira, mert tudtam, hogy nem konkrétan engem pécézett ki, hanem azt várta, valaki arra menjen. Ő most nem talált mást.

Édesanyámék gyertyát gyújtottak

Ahogy említettem, az első eset után felrohantam barátnőmhöz. Ott volt vezetékes telefon, felhívtam édesanyámékat. Nem voltak otthon. Akkor már órahosszak teltek el. Körülbelül három órakor kezdődött a történet és ekkor már este nyolc óra lehetett. Felhívtam a nővéremet. Ott volt az egész család. A barátnőm apukája elvitt oda és a nővéremék meg édesanyámék is gyertyát gyújtottak, mert akkoriban ez, bármennyire normális, mégis nagyon megrázó dolog volt, és a család nem igazán tudott, amit ezzel a helyzettel kezdeni.

Nagyon féltek szegénykéik, hogy mi lesz ennek a következménye, de semmit nem tudtak csinálni, csak imádkozni.

Annyira erősen megmaradt bennem, ahogy ott ültek a gyertya körül.

Nem tudtunk jogi útra lépni

Apu ragaszkodott hozzá, hogy másnap sulis helyett, menjünk el a rendőrségre. Ott hál istennek találkoztunk egy olyan rendőrrel, aki kedves volt és felvette volna a vallomásom, csak közben elmondta nekünk, hogy teljesen fölösleges, ugyanis erről a férfiről tudják, még a nevét is elmondta.

Nagyon csodáltam édesapámat, hogy megpróbálta, hiszen abban az időben nem kis bátorság kellett ehhez. Én nem voltam olyan állapotban, de ő végig biztatott, hogy de kicsim, megyünk és megharcolunk az igazunkért.

De ugye ekkor **a rendőr egy az egyben elmondta, hogy semmi értelme nincs, és örüljek, hogy megúsztam ennyivel**, hogy csak megvert, mivel voltak olyan áldozatai, akikkel sokkal kegyetlenebbül elbánt. Aztán nem lett ennek következménye. Nem tudtunk jogi útra lépni.

Én annyira tisztalelkű lány voltam, nem gondoltam végig, hogy ez később mit jelentene, hogy bíróságra kellene járni meg elmondani mindenkinek. Érdekes módon édesapámnak a jogi út eszébe jutott, édesanyámnak viszont az már nem, hogy elmenjek a nőgyógyászhoz, hátha összeszedtem valamit. Ezzel le is járt az ügy, és az volt az érdekes, hogy egy idő után el is felejtettem. Van, akinek szerencséje van, és meg tudja beszélni az apjával, anyjával. Mi a rendőrségen túl már nem beszéltünk róla.

Féltek attól, hogy én mit élek át. Még ma is rengeteg olyan család van, ahol **az érzelmekről nem beszélünk** . Ez egy nagyon fajsúlyos probléma jelenleg.

Vannak olyan társadalmi konvenciók, közhelyek, amiket elfogadunk, például, hogy egy fiúgyermek nem sír. Ha sír, azt mondjuk, hogy legyél katona, legyél bátor, de nem beszélünk arról, hogy tulajdonképpen mi bántja őt. Ha egy lány sír, azt mondjuk, hogy kényeskedik.

Másrészt a dühünkről sem beszélünk. **Szégyelljük a dühöt és az agressziót pedig valójában meg kellene tanulnunk kezelni** . El kellene fogadnunk, mert ha elnyomjuk, ugyanúgy ott marad. Képzeld el, milyen frusztráció és elnyomás lehet valakiben, hogyha őt így előnti az erőszaktevés és a másik megalázásának vágya!

Érdekes ennek a pszichológiája. Úgy ahogy minden rab, gyilkos mögött, **minden erőszaktevő mögött is egy sors van.**

Ő nem volt az a férfi, aki képes lett volna rá

Érdekes módon, ahogy a szüleimmel, a második esetben a párommal is ugyanez volt a helyzet. Frissen a történetek után megpróbált vigasztalni, de a későbbiekben már nem nagyon tudta kezelni a helyzetet.

Mellettem volt éjjel, megvigasztalt, megölelt, de nem igazán tudott velem mit kezdeni. Érdekes módon, már másnapról nem tudott mellém állni. Nekem nagyon nagy szükségem volt rá, hogy valaki ott legyen. De ő nem volt az a férfi, aki képes lett volna rá.

Viszont volt, akinek nagyon hálás vagyok, aki ezekben az ínséges időkben minden este hazakísért, felvitt hozzájuk ebédelni. Az anyukájával bevettek a szárnyuk alá. Nem hagyott magamra. Ő azt a fajtagondoskodást adta meg nekem, amire szerintem ilyenkor mindenkinek szüksége lenne. Valójában ez segített sokat.

Meg vagyok bélyegezve

Én az osztálytársaimnak sokáig nem mertem elmondani, sőt azt hiszem el sem mondtam. Én nem tudtam beszélni róla.

Mint mondtam, olvastam a gólyatáboros cikkeket, és nagyon érdekes, mert majdnem mind ugyanazt érezzük: borzasztó nagy szégyent, és hogy olyan mintha megpecsételtek volna.

Valójában, ha egy hasonlattal élhetek, akkor igen, sáros vagyok. **Ha a virágot letapossák, akkor már nem lesz ugyanolyan, mint a másik virág**, aki él és virul, szóval ez igaz, én ilyen értelemben koszos vagyok. Meg vagyok bélyegezve.

Azt nem érzem, hogy a nőiességemet ez gátolná, tehát, hogy a férfiakkal való kapcsolataimat, vagy a szexualitással való viszonyom ez befolyásolja. Megvívтам a magam harcát. Azt viszont érzem, hogy **nem tudok már idealista lenni, azt elvették**.

Ez egy ugyanolyan gyászfolyamat, mint bármelyik másik. Meg kell sajnálnod és ölelned magad. **Azt kell gyászolnod, aki azelőtt voltál**. Nem leszel ugyanaz, mint azelőtt. Egyszerűen nem tudsz visszamenni.

Én például tudod, miben vettem észre nagy változást? Abban, hogy **a férfiak vágyát nem tudom komolyan venni**

Nekem, ha egy férfi azt mondja, hogy kívánlak, felteszem a kérdést: És? Kívánhatnál bárki mást. A vágy a persze felgyúlhat, de akkor is, ha nem barna, hanem szőke. Ebben nagyon erősen észreveszem a hatását.

Sokkal kevésbé vagyok kihasználható. A naivitásom ott elveszett. Már sok mindent, amit azelőtt, nem lehet velem eljátszani. Nem vagyok becsapható. Az ember egy adott pillanatban tudja ezt értékelni, és tudja, hogy igenis van kötelességünk azok iránt, akik nem annyira erősek.

Az tény, hogy egy ideig nem szerettem, ha hozzám érnek, de érdekes módon a szexuális életemet nem befolyásolta. Az emberről alkotott képem viszont teljes mértékben. Azt éreztem, **hogya erre képes valaki, akkor én azt sem tudom valójában mi, vagy ki az ember.** Érthetetlen volt számomra, hogy képes az ember arra, hogy bántson engem. Az erőszakkal a mai napig ez a bajom: nem tudom, hogyan lehet eddig elmenni, hogy ezt megtegye, hogy tudja megélni, egyáltalán megengedni valaki magának ezt.

Hiába fojtod el, ezzel szembe kell nézni.

Előbb utóbb el kell jönnie annak a pillanatnak, amikor **ezt újra és újra felszakítod**, ha egyfolytában sírsz, és nagyon fáj akkor is. Ez a paradox terápiás technika, amikor szembe nézel a félelmeiddel és addig mész újra meg újra a dolognak, **amíg egyszer csak már nem okoz akkora fájdalmat**, és egyszer csak együtt tudsz élni vele annyira, hogy nem jelent gátat számodra. Ezt hiába fojtod el, ezzel szembe kell nézni.

Egyetlenegyszer Budapesten beszélgettem egy szexológussal. Olyan bizalomkeltő volt, hogy kértem, beszéljessünk. Ő nagyon sokat segített nekem azzal, hogy elmagyarázta, **ezek az erőszaktevők megérzik, hogy te áldozat típus vagy**. Az áldozattípus más helyzetben is áldozatként viselkedik, például olyan helyzetekben, amelyekben érzelmileg kiszolgáltatott. Ez nagyon jellemző rám.

Amennyire erős, felelősségteljes, kiegyensúlyozott nő vagyok abban, hogy tudom, mit akarok az élettől, az érzelmi dolgokban épp olyan nagyon könnyen nyelek, a békesség, a kompromisszumok kedvéért.

Úgy érzem, **nagyon fontos, amikor a nők közötti empátia megnyilvánul**, pláne egy olyan csoportban, ahol mindenkiel megtörtént hasonló. Segíthetünk és biztathatjuk egymást. Az sem mindegy, hogy ő tudja, hogy én miről beszélek. Nagyon fontos, hogy nem kell elmagyaráznom, hogy én is órahosszat mostam magam, hogy lejöjjön, meg azt sem, hogy nem álltak mellém, hogy nem volt, aki segítsen.

Nagy szükségét érzem annak, hogy az ember tudja, van egy hely vagy egy személy, ahova vagy akihez tudsz fordulni. Kellene akár éppen egy szoba, ahol van egy telefon, ami éjjel-nappal működik, és akármikor tudom hívni. **Kell valaki**, aki felvállalja, hogy ha éjszaka történik velem valami, én azt fel tudom hívni és beszél erről velem. Nekem akkor nagy szükségem lett volna erre.

A szexuális erőszakkal kapcsolatos további cikkeink:

[„Úgy érzem magam, mint egy leprás”](#)

A nemi erőszak megkérdőjelezi azt, aki voltál, aki vagy, és akivé válhatsz. Minden megváltozik körülötted.

[Nehéz ezzel szembefordulni és kimondani, hogy igen, megerőszakoltak](#)

Őszinte történetek arról, hogy milyen megélni, és hogyan lehet feldolgozni a nemi erőszakot. Mert elfelejteni nem lehet.